

Sygn. akt III CNP 19/12

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa Gminy Miejskiej K.
przeciwko T. G.
o eksmisję z lokalu mieszkalnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 września 2012 r.,
na skutek skargi pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego
z dnia 3 stycznia 2011 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem zaocznym z dnia 3 stycznia 2011 r. Sąd Rejonowy nakazał pozwanej T. G., aby opuściła i opróżniła ze swoich rzeczy lokal mieszkalny nr 24 położony przy ul. O. 3 w K. i wydała go stronie powodowej Gminie Miejskiej K. Ustalił, że pozwanej nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego i nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Od wyroku Sądu Rejonowego pozwana T. G. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., odczytywanym łącznie z art. 417¹ § 2 k.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje wtedy, gdy przez wydanie prawomocnego wyroku niezgodnego z prawem stronie wyrządzona została szkoda. Z tego powodu wśród tzw. konstrukcyjnych wymagań skargi przewidziano obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.), który oznacza złożenie przez skarżącego w skardze oświadczenia, że szkoda wystąpiła – ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru – oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia poprzez powoływanie i przedstawianie dowodów, w tym tzw. dowody niedające pewności, oraz innych środków, nieuznawanych przez kodeks za dowody, np. pisemne oświadczenia, surogaty dokumentów. Zawarte w art. 424¹ § 1 k.p.c. sformułowanie „przez wydanie” oznacza, że między wydaniem zaskarżonego orzeczenia a powstaniem szkody musi zachodzić normalny, adekwatny związek przyczynowy, o którym mowa w art. 361 § 1 k.c. Brak związku przyczynowego skutkuje niemożnością uznania, że szkoda została wyrządzona przez wydanie zaskarżonego orzeczenia i sprawia, że skarga jest niedopuszczalna. Szkoda musi zatem być spowodowana przez wydanie orzeczenia, a więc powinna zostać poniesiona później niż w dacie wydania orzeczenia. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2005 r., II CNP 15/05, OSNC 2006, nr 9, poz. 153, z dnia 27 lipca 2006 r., II BP 11/06, OSNP 2007, nr 15-16, poz. 223, z dnia

28 listopada 2006 r., III CNP 46/06, IC 2007, nr 12, s. 50, z dnia 25 maja 2007 r., III CNP 30/07, IC 2008, nr 12, s. 52).

Skarżąca podniosła w skardze, że poniosła szkodę postaci „prawomocnie orzeczonej eksmisji z lokali bez prawa do lokalu socjalnego”, mimo że jest osobą niepełnosprawną, otrzymującą rentę niepozwalającą jej na najem lokalu mieszkalnego. Taki opis szkody nie stanowi jednak wypełnienia przesłanki określonej w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Konieczne jest poniesienie rzeczywistego uszczerbku majątkowego, a wystąpienie takiego uszczerbku nie zostało uprawdopodobnione. Skarżąca nawet nie stwierdziła, że realnie poniosła szkodę; powołała się jedynie na szkodę hipotetyczną, przyszłą, która może ewentualnie wystąpić, lecz nie przedstawiła dowodów ani nawet twierdzeń, które mogłyby świadczyć o tym, że szkoda ta już wystąpiła i to na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia. Należy podkreślić, że samo wydanie wyroku eksmisyjnego, nawet gdyby był wadliwy, nie oznacza wyrządzenia szkody.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).